Η ΣΥΖΗΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΟΥΛΗΝ

Η ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΑΠΟΚΕΝΤΡΩΣΙΣ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΚΑΙ ΑΙ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΤΗΣ

ΑΓΟΡΕΥΣΙΣ ΤΟΥ κ. ΠΟΛ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗ

ΑΘΗΝΑΙ. Κατὰ τὴν ἐν τῇ Βουλῇ συζήτησιν τοῦ νομοσχεδίου «περὶ διοικητικῆς ἀποκεντρώσεως» ὁ βουλευτὴς κ. Πολυζώης Οἰκονομίδης ὁμιλῶν ἐπ' αὐτοῦ εἶπε:

«Τὸ συζητούμενον νομοσχέδιον κ. συνάδελφοι, πραγματοποιεῖ μέγα βῆμα πρὸς τὴν ἀποσυμφόρησιν τοῦ κέντρου καὶ τὴν μεταβίβασιν ἐξουσιῶν ἐξ αὐτοῦ εἰς τὴν περιφέρειαν, τὴν μεταβίβασιν ἐξουσιῶν τοῦ κέντρου εἰς τὴν ὕπαιθρον χώραν. Ὁ Λαὸς τῆς ὑπαίθρου βλέπει μὲ ψυχικὴν ἀγαλλίασιν πραγματοποιούμενον παλαιὸν ὄνειρόν του. Βλέπει τερματιζομένην τὴν ταλαιπωρίαν του μὲ τὴν μέχρι σήμερα διαιώνισιν τῆς λύσεως τῶν ζητημάτων του καὶ τὴν ἀποτελμάτωσιν αὐτῶν εἰς τὸ κέντρον καὶ τὴν λύσιν τῶν ζητημάτων του ἐπὶ τόπου ταχέως ὑπὸ τῶν τοπικῶν ἀρχῶν. Τὸ Κράτος λαμβάνει γνῶσιν ἀμέσως ἐπὶ τόπου τῶν ἀναγκῶν τοῦ πολίτου, μορφώνει ἄμεσον καὶ ἀπαφασιστικὴν γνώμην καὶ δίδει τὴν ταχεῖαν καὶ ὀρθὴν λύσιν εἰς τὸ αἴτημα τοῦ πολίτου, ἀπαλλάσσει τοῦτον τῆς βραδείας ἀναμονῆς, τῆς δαπάνης νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ κέντρον ἵνα παρακολουθήσῃ τὸ ζήτημά του καὶ ἀπομακρύνει τὴν πιθανότητα τῆς κακῆς ἐκτιμήσεως τοῦ θέματος ἐν τῷ κέντρῳ, ἡ ὁποία εἶναι ἐνδεχομένη λόγῳ ἀγνοίας τῶν τοπικῶν συνθηκῶν ὑπὸ τοῦ κέντρου. Τὴν ἀνάγκην τῆς ἀποκεντρώσεως εἶχον αἰσθανθῆ πολλαὶ μέχρι σήμερον κοινοβουλευτικαὶ κυβερνήσεις καὶ μὴ καὶ εἶχον ἀποπειραθῆ νὰ μεταβιβάσουν καὶ μετεβίβασαν ὄντως πολλὰς ἐξουσίας τοῦ κέντρου εἰς τὴν περιφέρειαν, ἀλλὰ παρέλειψαν τὸ μέγιστον, παρέλειψαν τὴν οἰκονομικὴν ἀποκέντρωσιν, παρέλειψαν τὸν ἐφοδιασμὸν τῆς περιφερείας μὲ τὸν ἴδικόν της προϋπολογισμὸν καὶ τούτου ἕνεκα ἡ ὑπὸ τὴν ἔνοιαν ἐκείνην ἀποκέντρωσις ἦτο χίμαιρα. Πρώτην φορὰν συμπληροῦται ἡ ἀποκέντρωσις καὶ μὲ τὴν οἰκονομικὴν αὐτοτέλειαν τῆς περιφερείας ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ δυνατοῦ καὶ δυνάμεθα νὰ ἐλπίσωμεν τελεσφόρησιν τοῦ τοιαύτης σημασίας ἐθνικοῦ τούτου ἄλματος.

Περαιτέρω, ἀντικρούων τὰς ἐπικρίσεις περὶ κομματικοῦ νομάρχου, ὁ κ. Οἰκονομίδης συνέχισεν:

Τελευταίως κακῶς συνηθίζομεν νὰ ταυτίζομεν τὴν ἔννοιαν τοῦ κόμματος μὲ τὴν ἔννοιαν τῆς κομματικῆς συναλλαγῆς καὶ τῆς ἐλλείψεως χρηστῆς διοικήσεως. Τοῦτο εἶναι ἀπαράδεκτον. Εἰς τὰ ἀντιπροσωπευτικὰ πολιτεύματα, τὸ κόμμα εἶναι συστατικὸν στοιχεῖον τῆς Δημοκρατίας. Τὸ κόμμα συνθέτει τὴν Βουλήν, ἡ μία πτέρυξ τῆς ὁποίας ἀποτελεῖ τὴν σομπολίτευσιν ἐκ τῆς ὁποίας ἀναδεικνύεται ἡ Κυβέρνησις τῆς Χώρας, ἡ δὲ ἑτέρα πτέρυξ αὐτῆς ἀποτελεῖ τὸν παράγοντα τῆς λειτουργίας τοῦ πολιτεύματος, τὴν μειοψηφίαν ἡ ὁποία ἀσκεῖ τὸν ἔλεγχον· ἑπομένως δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ ρίπτωμεν τὴν σκιὰν τῆς ἠλαττωμένης προσωπικότητος εἰς τὸν μετακλητὸν νομάρχην ὅστις καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ἐλευθέρου ἡμῶν πολιτικοῦ βίου ἐκπροσωπεῖ τὸ Κυβερνῶν κόμμα καὶ τὴν ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν εἰς τὴν περιφέρειαν. Ἀποτελεῖ τοῦτο παράδοσιν μακροτέραν τοῦ αἰῶνος ἐπιτυχῆ.

Πράγματι κύριοι βουλευταί, ὁ Νομάρχης πρέπει νὰ ἀπολαμβάνῃ τῆς ἐμπιστοσύνης τῆς Κυβερνήσεως τὴν ὁποίαν ἐκπροσωπεῖ εἰς τὴν περιφέρειαν, συνδέει τὴν τύχην του μὲ τὸ κυβερνῶν κόμμα καὶ μεριμνᾷ ὅπως ἡ δρᾶσις του εἶναι ἐξυπηρετική, ἐπωφελὴς καὶ ἀποδοτικὴ διὰ τὸν τόπον τὸν ὁποῖον διοικεῖ, ἔχων τὴν συμπαράστασιν τῆς Κυβερνήσεως πρὸς ἐπίλυσιν τῶν μεγάλων ζητημάτων τοῦ Νομοῦ. Ἀντιθέτως ὁ ὑπηρεσιακὸς Νομάρχης ὑπόκειται εἰς τὰς πολιτικὰς διαβολὰς φοβούμενος μὴ προσκρούσῃ εἰς τὰς ἐπιδιώξεις τῆς Κυβερνήσεως, ἀδρανεῖ καὶ διστάζει, στερεῖται θάρρους καὶ πρωτοβουλίας ἵνα ἀντιμετωπίσῃ τὰ φλέγοντα ζητήματα τοῦ Νομοῦ καὶ οὕτω ὁδηγεῖται εἰς τὴν ἀποτυχίαν.

Καὶ καταλήγων, ἐτόνισε:

Δύο μόνον παρατηρήσεις ἔχω νὰ κάμω ἐπὶ τοῦ νομοσχεδίου, αἱ ὁποῖαι γινόμεναι ἀποδεκταί, προεξοφλοῦν τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ, ἐπιδιωκομένου ὑπὸ τοῦ νομοσχεδίου σκοποῦ.

α) Ἡ ἀνάκλησις ἢ ὁ περιορισμὸς τῶν παρασχεθησομένων ἁρμοδιοτήτων τοῦ Νομάρχου νὰ μὴ γίνεται διὰ Β. Διατάγματος, ὡς προβλέπει ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 4, ἀλλὰ νὰ γίνεται διὰ νόμου, ὥστε νὰ ἐκριζωθῇ ὁ φόβος ὅτι εἶναι ἐνδεχόμενον αἱ μεταβιβασθησόμεναι ἐξουσίαι νὰ ἐπανέλθουν πάλιν εἰς τὸ Κέντρον, ὡθήσει τῶν Κεντρικῶν Ὑπηρεσιῶν, καὶ

β) Ἡ ἐπάνδρωσις τῶν περιφερειακῶν ὑπηρεσιῶν νὰ γίνῃ ὑποχρεωτικῶς ἐκ τοῦ Κέντρου δι' ὑπαλλήλων μετατεθησομένων ἐκ τῶν Ὑπουργείων εἰς τὰς Νομαρχίας ἄνευ οὐδεμιᾶς προσλήψεως νέων ὑπαλλήλων. Εἰς τὴν κατ' ἄρθρον συζήτησιν θὰ προτείνω τὰς δύο αὐτὰς τροποποιήσεις.

Τὸ νομοσχέδιον τῆς διοικητικῆς ἀποκεντρώσεως χαιρετίζομεν ὡς ἱστορικὸν σταθμὸν καὶ ἀφετηρίαν θετικῶν καὶ οὐσιαστικῶν μέτρων ζωογονήσεως τῆς περιφερείας, πρὸς τὴν ὁποίαν φιλοστόργως στρέφει τὸ βλέμμα της ἡ Κυβέρνησις τοῦ Στρατάρχου Παπάγου. Χαιρετίζομεν τὸ νομοσχέδιον τοῦτο ὡς θεῖον δῶρον ἀπονεμόμενον ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Στρατάρχου Παπάγου πρὸς τὸν λαὸν τῆς ὑπαίθρου, τὴν τόσον μοχθοῦσαν καὶ παλαίουσαν, ἵνα δημιουργῇ τὴν εὐτυχίαν τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου.

Ο ΠΟΝΤΙΟΣ ΠΙΛΑΤΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 3ης σελίδος)

αὐτοὺς δεσμίους εἰς τὴν Ρώμην, ἀφοῦ προηγουμένως διέταξε τὴν ἐκτέλεσιν διὰ τῆς ξιφολόγχης ὅλων τῶν Ἑβραίων τῶν πρωταιτίων τοῦ Θείου Δράματος.

Κατὰ τὴν διαδρομὴν ὅμως ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ εἰς Ρώμην ὁ Καϊάφας ἀπέθανεν καὶ προσήγγισαν εἰς τὴν Κρήτην ὅπου καὶ τὸν ἔθαψαν. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὡς ἐκ θαύματος ὁ νεκρὸς τοῦ Καϊάφα εἶχε βγῇ εἰς τὴν ἐπιφάνεια καὶ ἠναγκασθησαν οἱ Κρῆτες νὰ τὸν θάψουν ἐκ νέου σκεπάζοντες αὐτὸν μὲ πέτρες αὐτὴν τὴν φοράν.

Ὅταν ἡ λοιπὴ συνοδία ἔφθασαν εἰς τὴν Ρώμην ὁ Καῖσαρ δὲν ἠθέλησε κἂν νὰ παρουσιασθοῦν μπροστά του οἱ βέβηλοι διὰ νὰ ἀπολογηθοῦν ὅπως ἀρχικῶς εἶχεν ἀποφασίσει καὶ διέταξε τὴ θανατωσί τους χωρὶς κἂν ἀπολογίαν. Καὶ τὸν μὲν Ἄνναν τὸν Ἀρχιερέα ἀφοῦ τὸν ἐτύλιξαν γυμνὸν μὲ δέρμα βοὸς τὸν ἀφῆκαν εἰς τὸν καυτερὸν ἥλιον ὅπου ξηραθέντος τοῦ δέρματος, λόγῳ τῆς συστολῆς αὐτοῦ εὗρε οἰκτρὸν θάνατον. τοὺς δὲ λοιποὺς τοὺς ἀπεκεφάλισαν, πλὴν τοῦ Πιλάτου οποῖος κατα διαταγήν τοῦ Τιβερίου μετεφέρθη ἁλυσσοδεμένος εἰς ἕνα Πύργον λίγο ἔξω ἀπὸ τὴν Ρώμην διὰ νὰ τὸν ἐκτελέση ὁ ἴδιος ὁ Καῖσαρ.

ΤΟΝ ΜΑΪΟΝ ΣΥΝΕΡΧΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟΚΙΟ ΔΙΑΣΚΕΨΙΣ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΕΜΠΟΡΙΟΥ

ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

ΤΟΚΙΟ. (Μεσογ. Πρακτ.) Τὰ μέλη τοῦ Διεθνοῦς Ἐμπορικοῦ Ἐπιμελητηρίου θὰ συνέλθουν εἰς τὴν 15ην διάσκεψίν των ἀπὸ 15ης μέχρι 21ης Μαΐου εἰς τὸ Τόκιο. Ἡ Κυβέρνησις τῆς Ἰαπωνίας καὶ οἱ οἰκονομικοὶ ὀργανισμοὶ τῆς Ἰαπωνικῆς πρωτευούσης κατέστρωσαν πλούσιον πρόγραμμα δεξιώσεων καὶ παραστάσεων πρὸς τιμὴν τῶν μελῶν τῆς διασκέψεως.

Ἡ ἐναρκτήριος συνεδρίασις θὰ γίνῃ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Θεάτρου, τὸ ὁποῖον ἀνηγέρθη μεταπολεμικῶς εἰς ρυθμὸν καθαρῶς εὐρωπαϊκὸν καὶ θὰ συνεχισθοῦν εἰς τὸ μέγαρον Τόκιο Καϊκάν.

Οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Σουηδίας, Νορβηγίας, Δανίας καὶ ἄλλων εὐρωπαϊκῶν χωρῶν θὰ μεταβοῦν εἰς Τόκιο ἀεροπορικῶς ὑπεράνω τοῦ Βορείου Πόλου, δι' ἀεροπλάνου διατεθέντος εἰδικῶς πρὸς τὸν σκοπὸν ὑπὸ τοῦ Σκανδιναυϊκοῦ Ἀεροπορικοῦ Συστήματος (Σ.Α.Σ.)

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 3ης Σελίδος

ναστάτωσης τοῦ σπιτιοῦ ἀπὸ τὰ σιγουρίσματα καὶ τὶς πάστρες, σφουγγαρίσματα κι' ἀσβεστώματα καὶ ἄλλες νοικοκυριές λογῆς—λογῆς. Ξανασκουμπωμένη κι' ἡ Φροσοῦλα, βοηθοῦσε κι' αὐτή. Κι' εἶδε τότε πῶς εἶχε κι' ὡμορφο χέρι, καλοφτιαγμένο, κι' ἀφράτο, ποὺ τελείωνε παχουλούτσικο μὰ κανονικό.

Κάθησε μπρὸς στὸ παράθυρο καπνίζοντας... Ξάπλωσε στὸ κρεββάτι του, κυττώντας τὸν καπνὸν ν' ἀνεβαίνῃ δαχτυλίδια στὸ ταβάνι... Κι' ὁ γαλάζιος καπνός, ὁ δαχτυλιδωτός, γινόταν δυὸ μάτια γαλάζια, βαθυγάλαζα, στοχοστικὰ καὶ δειλιασμένα, ποὺ ἀνέβαιναν καὶ σβύνονταν στὸ ταβάνι, κι' ἄλλα δαχτυλίδια, κι' ἄλλα μάτια, ξανανέβαιναν πάλι ψηλά... Ἔκλεισε τὰ μάτια του νὰ μὴ βλέπῃ, σβύνοντας τὸ τσιγάρο... κι' ἔνοιωσε τότε, ἀπάνω στὰ χείλια του, ἐκείνη τὴ ζεστὴ γυαλένια ἐπαφὴ τοῦ τζαμιοῦ, στὸ ἀνάσπασμα τῆς Ἁγίας Κυρᾶς, καὶ μέσα στὴ σκέψη του ἐναλλάχτηκαν τὰ χαμηλωμένα ματόκλαδα καὶ τὰ δυὸ μπράτσα, ποὺ εἶχε ἰδεῖ ἀνεβαίνοντας...

—Τρελλάθηκα... εἶπε μὲ τὸ νοῦ του.

Μὰ δὲν ἀπόδιωξε τὴ σκέψη. Ἔμεινε ὥρα ὁλόκληρη ξαπλωμένος καὶ βυθισμένος, στὴν γοητευτικὴ αὐτὴ ψευδαίσθησι, ποὺ κι' ἂν ἤθελε, δὲν μποροῦσε νὰ διώξῃ.

Ὄξω ἡ καμπάνες εἶχαν ἀρχίσει νὰ καλοῦν τὸν κόσμο στὴν Ἀνάσταση, κι' οἱ στενοὶ δρόμοι τῆς παληᾶς πόλης ἤταν γεμᾶτοι θόρυβο, κουβέντες τῶν ἀνθρώπων γέλια τῶν παιδιῶν, τρακατροῦκες ποὺ ἔσβυναν ἄδοξα σ' ἕνα «φασσ!» καὶ ἀπὸ τὴν μυρωδιὰ τοῦ μαγειρεύματος, ποὺ ἔβγαινε ἀπ' ὅλα τὰ μικρόσπιτα, ποὺ στὴν ἀναστάσιμη αὐτὴ βραδυὰ εἶχαν κι' αὐτὰ χαρούμενο ὕφος.

Ἔτσι κατηφορήσανε κι' αὐτοί, ἡ Φροσούλα κι' αὐτὸς μπροστά, ἡ μάννα του καὶ ἡ μάννα τῆς Φροσούλας ξοπίσω, ἡ Θεοχάρη, ἡ δούλα τους οὐραγός, κρατώντας τὰ κεριά, γιὰ τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους... Ὄξω στὸν αὐλόγυρο γιομᾶτο κόσμο, στὸ σταυροδρόμι στὴν ἀνηφοριά, κάτω πρός τὰ χαλάσματα τῶν ἀνασκαφῶν, προσμένοντας «καλὸ μήνυμα...». Καὶ τὸ «καλὸ μήνυμα» ἦρθε μονομιᾶς, καὶ ξελαμπάδισαν μυριώφοτες ἡ λαμπάδες στὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» μέσα στὴν ἀνοιξιάτικη βραδυά...

Καὶ ξελαμπάδισαν ἄξαφνα κι' ἡ καρδιές τους, στὸ μεγάλο μήνυμα τῆς Ἀγάπης. Τὰ μάτια τὰ βαθυγάλαζα καὶ στοχαστικά, δὲν ἤταν πιὰ δειλιασμένα. Τὰ φώτιζε μιὰ ἄλλη φωτιά, ἀπαλὴ καὶ θερμή, μιὰ φωτιὰ ποὺ τὸν ἐτύλιγε ὁλόκληρο, χωρὶς νὰ τὸν καίῃ σ' ἕνα περίβλημα προστατευτικὸ κι' ἀγαπημένο.

Ἄπλωσε τὰ χέρια του κι' ἐπῆρε τὸ χέρι τῆς Φροσούλας... Κι' ἀντὶ ν' ἀνηφορίση γιὰ τὸ σπίτι, τράβηξε, χωρὶς νὰ ξέρῃ κι' αὐτὸς καλὰ γιατὶ στὸν δρόμο, ποὺ ἀνάμεσα ἀπ' τὰ ξύλινα τοιχώματα τῶν ἀνασκαφῶν ἔφερνε γιὰ τὸ Θησεῖο... Πέρα ἀπὸ παντοῦ, ἐρχόταν ὁ ἀντίλαλος, ἀπ' τὶς καμπάνες τῆς Ἀνάστασης, ἀπ' τοὺς Ταξιάρχας κι' ἀπ' τοὺς Ἁγίους Ἀναργύρους, ἀπ' τὸ Μοναστηράκι κι' ἀπ' τὴν Ἁγιὰ Μαρίνα, ἀλαφροτρέμοντας τοῦ Ἅη—Δημήτρη, βαθύφωνες τῆς Μητρόπολης.

Κι' ἐπήγαιναν, ἀργοβάδιστοι, μέσα στὸν ξένο κόσμο καὶ δὲν μιλοῦσαν, πιασμένοι χέρι—χεράκι, κι' ἡ καρδιές τους χτυποῦσαν κι' αὐτὲς δυνατά, σ' ἕνα μήνυμα ποὺ τὸ ἔννοιωθαν οἱ δύο μονάχα, στὸ μήνυμα τοῦ Πάσχα τῆς Ἀγάπης.

Γ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΠΑΣΧΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΤΣΙΓΓΑΝΟΥΣ

Συνέχεια ἐκ τῆς 3ης σελίδος

ἀπὸ τὰ ἱερὰ σκεύη καὶ γενικῶς ἕνας ἀπίστευτος χαλασμὸς ἔδειχνε πόσον βαθειὰ ἦταν ἡ θρησκευτικὴ προσήλωσις τῶν ὀπαδῶν τοῦ μυστηριώδους καλογήρου ποὺ ἐξέπνεε δίπλα στὸ μουχλιασμένο ὑπόγειο θόλο. Οἱ τσιγγάνοι, ἴσως γιὰ πρώτη φορά, εἶχαν σταθῆ ὁλόγυρά του μὲ βουρκωμένα τὰ μάτια ψυθιρίζοντας κάτι ἀκατάληπτες προσευχὲς πρὸς τὸν ἄγνωστο Θεό τους. Καὶ τὴ χαραυγὴ τῆς ἡμέρας τοῦ Πάσχα ἕνας πρόχειρος τάφος ποῦ ἀνοιξαν οἱ χωριάτες στὴν εἴσοδο τοῦ θόλου ἐδέχθη τὸ σῶματοῦ γέροντος ἐρημίτου, ἐνῶ οἱ τσιγγάνοι ἔφευγαν μὲ τὰ πρόσωπα θλιμμένα γιὰ νὰ συνεχίσουν τὴν ἀδιάκοπη περιπλάνησίν τους, κυνηγημένοι πάλιν ἀπὸ τὴν θεϊκὴ κατάρα.

ΛΤΑΚΗΣ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΡΙΣ
Mobiloil
Τὸ λιπαντικὸ ποὺ δίδει φτερὰ στὴ μηχανή!
ΑΝΤΙΔΙΑΒΡΩΤΙΚΟΝ
ΑΠΟΡΡΥΠΑΝΤΙΚΟΝ
ΑΝΤΙΟΞΕΙΔΩΤΙΚΟΝ
ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ SOCONY-VACUUM

ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ ΒΡΕΦΟΚΟΜΕΙΟΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 3ης σελίδος)

σουν ἢ ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὰ ψυχικὰ ὑπολείμματά του. Στὰ πολιτισμένα κράτη τὰ πάντα γίνονται γιὰ τὸ παιδί. Σὲ μᾶς τὰ πάντα ἀφαιροῦνται ἀπὸ τὸ παιδί. Ἐδῶ στὸ Βρεφοκομεῖο, ὅποιος τὸ ἐπισκεφθῆ ἀπροόπτως ὅπως ἐμεῖς θὰ τὸ διαπιστώση.

***

Θὰ ἤθελα νὰ θίξω καὶ τὸ ζήτημα τῶν 300 βρεφῶν ποὺ δίνονται σὲ ἐξωτερικὲς θηλάστριες ἔναντι 200 δρχ. μηνιαίως γιὰ τὴν ἀνατροφή τους. Διεπίστωσα ἀπὸ ἔρευνα ποὺ ἔκανα ὅτι τὰ παιδάκια αὐτὰ γίνονται ἀντικείμενα ἐκμεταλλεύσεως. Μοῦ ἀνέφεραν χαρακτηριστικῶς ὅτι μία φτωχὴ γυναῖκα ὀνόματι Νίτσα (δὲν μοῦ ἔδωσαν ἄλλα στοιχεῖα) ἔχει πάρει καὶ συντηρεῖ πέντε παιδάκια. Ἀπ' αὐτὰ εἰσπράττει 1000 δραχ. μηνιαίως καὶ ζῇ κι' αὐτὴ ἀπὸ τὸ ἐλαχιστότατο ἐπίδομά τους. Ὅσοι ἔχουν παιδιὰ γνωρίζουν τί σημαίνει 200 δρχ. τὸ μῆνα γιὰ τὴν ἀνατροφὴ τοῦ παιδιοῦ. Δὲν ξέρω ποιὸ μεγάλο μυαλὸ ἐφεῦρε αὐτὴν τὴν ἐξωτερικὴ περίθαλψη. Πῶς γίνεται ὁ ἔλεγχος τῆς ἀνατροφῆς; Σὲ τὶ περιβάλλον, σὲ τὶ σπίτια μεγαλώνουν τὰ 300 αὐτὰ βρέφη ποὺ αὔριο θὰ πυκνώσουν τὶς τάξεις τῆς κοινωνίας μας; Πῶς δίνονται χωρὶς καμμιὰ ἀπολύτως εὐθύνη; Ἐὰν εὑρέθησαν στὴ ζωὴ τὰ βρέφη, χωρὶς τὴν συμπαράστασι τοῦ πατέρα καὶ τῆς μητέρας αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ πληρώσουν αὐτὰ τὴν ἁμαρτία καὶ τὴν δειλία ἐκείνων.

***

Ἕνας ἀναγνώστης μας μᾶς ἔστειλε γράμμα του καὶ μᾶς ἐρωτᾶ γιὰ τὸν τρόπο υἱοθεσίας καὶ ἀποκαταστάσεως τῶν ἐκθέτων. Εἴχαμε ὑπ' ὄψει μας νὰ θίγαμε τὸ ζήτημα καὶ νὰ μιλοῦσαμε γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον αὐτὸ θέμα, μιὰ καὶ πολλοὶ ἐνδιαφέρονται νὰ ἀποκαταστήσουν τὰ παιδάκια αὐτὰ ποὺ τοὺς χρειάζεται, τοὺς εἶναι ἀπαραίτητη ἡ κοινωνικὴ ἀποκατάστασι.

Ὅποιος ἐπιθυμεῖ νὰ υἱοθετήσῃ ἕναν ἀπὸ τοὺς τροφίμους τοῦ Βρεφοκομείου, μπορεῖ νὰ τὸ ἐπιτύχῃ μὲ μία αἴτησι πρὸς τὸ Ἀδελφᾶτον, ἐφ' ὅσον βέβαια συντρέχουν οἱ εἰδικοὶ λόγοι περὶ υἱοθεσίας. Ἡ αἴτησις γίνεται ἀποδεκτὴ ἀφοῦ τὸ Ἀδελφᾶτον λάβει κι' ἄλλες προϋποθέσεις ὑπ' ὄψει του. Ἀφοῦ γίνει ἀποδεκτὴ ἡ αἴτηση συντάσσεται καὶ ὑπογράφεται ἕνα πρακτικὸν τῆς παραλαβῆς, λεπτομέρειες τοῦ ὁποίου ἀναγράφονται καὶ στὸ γενικὸ μητρῶο. Αὐτὸ γίνεται γιατὶ πολλὲς φορὲς μία μητέρα ἐπιστρέφει καὶ ζητᾶ τὸ παιδὶ ποὺ κάποια νύχτα ἄφισε στὴ βρεφοδόχο τοῦ Ἱδρύματος. Ἡ διαπίστωσι τῆς μητρότητος γίνεται ἀπὸ διάφορα «τέστ» στὰ ὁποῖα τὴν ὑποβάλει ἡ διεύθυνσις. Ἐὰν δηλαδὴ ἐνθυμεῖται πῶς εἶχε ντυμένο τὸ μωρό, τί κορδελίτσες ἔφερε, ἐὰν τὸ συνώδευε μὲ κανένα σημειωματάκι κλπ.

Ὑπάρχουν πολλὲς συγκινητικὲς ἱστορίες, γεμᾶτες πόνο καὶ ἀνθρώπινη ἀγάπη, ποὺ ἔχουν γραφῆ στὸ «Μητρῶο» αὐτὸ τοῦ Βρεφοκομείου. Θὰ ἤθελα προτοῦ τελειώσω τὸ σημείωμά μου νὰ ἀνέφερα τὸν τρόπο εἰσόδου καὶ τὸν τρόπο ἀποκτήσεως ὀνόματος καὶ ἐπωνύμου. Τρεῖς εἶναι οἱ τρόποι εἰσόδου. Ὁ κυριώτερος διὰ τῆς βρεφοδόχου. Εἶναι ἕνα κυκλικὸ ξύλινον ἔπιπλον στὴ πόρτα τοῦ θυρωρείου. Τὶς νύχτες, ποὺ ἡ πόρτα εἶναι πάντα ἀνοικτή, ἀνεβαίνουν σιγὰ—σιγὰ οἱ μητέρες κι' ἀφίνουν ἐκεῖ, ἴσως χωρὶς πόνο, μὰ ἴσως καὶ μὲ πόνο ἀπέραντο τὸ μωρό, τὸν καρπὸ τῆς ἀγάπης ἢ τῆς εὐπιστίας της. Ὁ θυρωρός, χωρὶς νὰ ρωτήσῃ, ἢ νὰ ζητήσῃ πληροφορίες τὸ παίρνει καὶ τὸ παραδίδει στὴν ἐσωτερικὴ ὑπηρεσία.

Ὁ δεύτερος τρόπος εἶναι ἡ ἀπ' εὐθείας παράδοσις τοῦ βρέφους ἀπὸ τὴ μητέρα, ὅταν ἀδυνατεῖ νὰ τὸ διαθρέψῃ. Ὁ τρίτος τρόπος εἶναι διὰ... τῆς ἀστυνομικῆς ὁδοῦ. Τὸ βρέφος προτοῦ γνωρίσει τὴ ζωὴ ἔρχεται σὲ γνωριμία μὲ τὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα. Οἱ σκοποὶ ἀστυφύλακες εὑρίσκουν στὶς νυχτερινές τους περιπολίες ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἔκθετα, μὲ σημειώματα «ἀβάπτιστον» ἢ «Δημητράκης 2 μηνῶν» καὶ τὰ παίρνουν στὸ Τμῆμα. Ἐκεῖ συντάσσεται εἰδικὸ σημείωμα διὰ τὴν ἀνεύρεσή του, περνᾶ στὸ Βιβλίον Συμβάντων καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ὁδηγεῖται στὸ σπίτι τῶν ἀποκλήρων στὸ Βρεφοκομεῖο.

Ὅταν εἰσέρχεται τὸ παιδί, ἡ πρώτη δουλειὰ τοῦ ἱδρύματος εἶναι τὸ βαπτίσι. Ἡ βάπτισι γίνεται στὸ μικρὸ παρεκκλήσιο τοῦ Βρεφοκομείου. Πολλὲς φορὲς ὡς ἀνάδοχοι ἔρχονται ἀπὸ ἔξω διάφοροι, συνήθως γυναῖκες, ποὺ δίνουν στὰ παιδάκια, κάποιο ὄνομα ἀπὸ προσφιλεῖς τους, ὁπότε ἡ βάπτισις παίρνει ἕνα χαρακτῆρα κοινωνικοῦ γεγονότος. Μοιράζουν στὰ νήπια γλυκὰ ἢ βαφτιστήρια καὶ οὕτω καθεξῆς.

Συνήθως ὅμως ἡ λιτότης τῆς κολυμβήθρας καὶ οἱ «πάνες» τοῦ ἱδρύματος ἀντικαθιστοῦν ὅλα τὰ πολυτελῆ βαφτιστήρια. Τὸ βαπτιστικὸν ὄνομα στέλλεται δι' ἀναφορᾶς στὸ Ληξιαρχεῖο γιὰ τὴ «δήλωσί» του. Ὁ ληξίαρχος τοῦ δίνει καὶ τὸ ἐπώνυμον!...

Στὸ παρελθὸν ἀναφέρεται ὅτι ὡρισμένοι ληξίαρχοι ἔδιναν στὰ ἄτυχα αὐτὰ πλάσματα, ἐπώνυμα μεγάλων ἀνδρῶν, πολιτικῶν, δημάρχων, βουλευτῶν, σύμφωνα μὲ τὶς συμπάθειες ἢ ἀντιπάθειές τους. Καταλαβαίνετε ὅτι μαζὶ μὲ τὴν ἄλλη δυστυχία τους τὰ ἄμοιρα βρέφη νὰ φέρνουν καὶ στὶς ἀδύνατες πλάτες τους ὀνόματα μεγάλων στρατηγῶν καὶ πολιτευτῶν.

Ἂς εἶναι. Σήμερα δὲν συμβαίνουν αὐτὰ τὰ πράγματα. Ἡ συμπόνοια πρέπει νὰ ἐκδηλώνεται καὶ ἐπιδιώκεται, γιατὶ τότε ἀλλοίμονο στὸν πολιτισμό μας ἐὰν παίζουμε μὲ τὴν τραγικὴ μοῖρα τῶν συνανθρώπων μας. Στὴ θέσι τοῦ ὀνόματος τῆς μητέρας καὶ τοῦ πατέρα τίθεται ἡ ἀνεξίτηλος σφραγίδα: Νόθος! Σφραγίδα ποὺ καταστρέφει καὶ δηλητηριάζει τὴ ζωὴ τῶν ἀθώων θυμάτων τοῦ ἔρωτα, τῆς φτώχειας καὶ τῆς κοινωνίας.

Τί γίνονται ὅταν μεγαλώνουν τὰ παιδιὰ αὐτά; Ἐρωτήσαμε τὸν διευθυντὴ τοῦ Ἱδρύματος κ. Λόντο. Σὰν μεγαλώσουν κι' εἶναι ἀγόρια, πρέπει νὰ φοιτήσουν στὸ δημοτικό. Ἀργότερα ἐὰν εἶναι ἀρτιμελῆ εἰσάγονται στὸ «Σκαγιοπούλειον» ἢ ζητοῦνται πρὸς υἱοθεσία. Δυστυχῶς ὅμως ἐὰν εἶναι ἀνάπηρα σωματικῶς ἢ πνευματικῶς μένουν, στὸ Βρεφοκομεῖον, χωρὶς κανεὶς νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴ τύχη τους. Τὰ κορίτσια, καὶ ὅπως εἶδα ἦσαν περισσότερα ἀπὸ τὰ ἀγόρια, ἀφοῦ κι' αὐτὰ πᾶνε στὸ δημοτικό, ὕστερα ἀκολουθοῦν τὸ μοιραῖο δρόμο τῆς ὑπηρέτριας, τὸ δρόμο κατὰ κανόνα τῆς δυστυχίας. Ἐλάχιστα ἀποκαθίστανται κάπως καὶ ἐλάχιστα ξεφεύγουν ἀπὸ τὴ μοῖρα τῆς Νόθου. Κάποια βραδυὰ κι' αὐτὰ θὰ φέρουν ν' ἀκουμπήσουν στὴν βρεφοδόχο τὸν καρπὸ τῆς κοιλίας τους, ἴδια κι' ἀπαράλλαχτα, ὅπως εἶχε συμβῆ μ' αὐτὲς κάποιο βράδυ. Κι' ἡ συνέχεια ἔρχεται βουβή, μελαγχολική, ἀπάνθρωπη.

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ

Ὀφείλω νὰ σημειώσω ὅτι τὸ προσωπικὸν καταβάλλει κάθε προσπάθεια σύμφωνα μὲ τὶς δυνατότητες ποὺ ἔχει. Δὲ θέλουμε νὰ προῦμε ὅτι εἶναι τὸ ἐνδεδειγμένο σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις. Πάντως, «μ' ὅ,τι κεφάλι ἔχει προσκυνάει» καὶ μ' ὅσα χρήματα παίρνει ὑπηρετεῖ.

Ὁ διευθυντὴς κ. Λόντος καταβάλλει ἀξιέπαινες προσπάθειες γιὰ τὴν καλὴ λειτουργία τοῦ ἱδρύματος καὶ ἀγωνίζεται καὶ αὐτὸς ἀμειβόμενος γρίσχρα γιὰ νὰ τὰ «βγάλῃ πέρα». Τὸ ἴδιο θαρρῶ καὶ οἱ ἄλλοι. Οἱ νοσοκόμες παίρνουν 400 δρχ. καὶ τροφή. Ἡ τροφή τους εἶναι ἡ ἴδια τῶν ὑπαλλήλων. Ἴσως σὲ περισσότερη ποσότητα. Συνολ